

la **remor** de la Mar

**PERCEVAL
GRAELLS**

val

L' Acadèmia Valenciana de la Llengua defineix el terme remor com a soroll confús, com el que produïx una multitud, una tempestat o la mar. Remor és una paraula bonica que en la seua pronunciació acarona la nostra pell d'una manera càlida i tendra. Sensació que desperta el projecte expositiu realitzat per l'artista Perceval Graells que vostés estan contemplant. Amb la remor de la mar, l'artista alacantina torna a la seua infantesa, a les aigües salades del mediterrani alacantí amb les que es va criar, al soroll amb el qual va ser bressolada i als moments gaudits dels estius que semblaven, mai anaven a finalitzar. Criada entre les cales de la comarca de l'Alacantí, amb esta exposició Perceval Graells torna als temps passats i gaudits entre les aigües salades, que amb els seus banys, l'ànima netegen. La mar, terme considerat femení per a aquelles persones que vivim prop d'ella, ens cura com cura l'aigua salada de les nostres llàgrimes. La mar ens neteja i la seua remor ens porta pau, al mateix temps que la bravesa necessària que clama ser expulsada. Un temps en què els sentits, immersos entre el plaer, els somriures i de vegades també en el dolor, es disposen a filar històries mesclades amb els records.

El fil, element junt amb l'aigua també present en l'exposició, és el que broda, cus, repara i uneix allò que està separat. És la matèria que entrellaça i també la que protegeix, un fil i un color, el roig, que sustenta amb el seu teixit, les gotes de vidre que pengen del sostre de la sala. En total unes cinquanta de diferents tamanys. En el seu interior porten l'aigua agafada de les cales més importants en la vida de l'artista, com són les cales de l'Albufereta, els Banys de la Reina a El Campello, la cala Cantalar, la cala Palmera... totes de la comarca on l'artista ha nascut, on ha gaudit, compartit i on també ha plorat. Acaronades les gotes d'aigua de vidre pel fil roig amb el qual ha teixit la xarxa que les cobreix, amb ella es fa present el record a les nostres avantpassades i a les històries de dones filades en sororitat amb les quals s'han trasmés sabers, afectes, costums i tradicions. Han sigut tantes les dones que han fet xarxa amb els dits de les seues mans, brodant, fent ganxet, fent xarxa per als pescadors i fent llata, que totes elles, silenciades pel temps i per la història, mereixen ser recordades i dignificades per haver sostés la vida des de fa segles.

Gotes de platja, el vídeo que s'exposa a continuació, manifesta el soroll de la remor, l'acaronament de l'aigua amb veu pròpia i el fluir que nodreix el cos i la ment, el qual ens convida a soltar i a pensar que tot és temporal perquè tot continua. I així, mentre més ens endinsem i alleugerim, la remor, la nostra i la de la mar, s'allibera de la feblesa inevitable dels nostres temors i ens disposem a sentir...

Irene Ballester Buigues

Doctora en Història de l'Art. Universitat de València